

DESIRE®

Shannon McKenna

Krásná
podezřelá

 HARLEQUIN®
TM

SHANNON MCKENNA

KRÁSNÁ PODEZŘELÁ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

na zářii jsem si pro Vás nachystal svižné příběhy, ze kterých je radost si vybírat. Pokud máte ráda detektivní zápletky, určitě jedním dechem přečtete povídku Krásná podezřelá. V ní inteligentní a krásná Sophie řeší únik dat, a přitom se stává hlavní podezřelou. Že jde o podlou léčku, odhalí zamilovaný hrdina právě díky tomu, že už se se Sophií fyzicky sblížil...

V romanci nazvané Sny o lásce se po osmi letech potkají bývalí milenci Cassandra a Luke a najednou kromě nevyhaslé přitažlivosti začnou vyplouvat na povrch dávná nedorozumění a křivdy. Oba milenci vědí, že nelze dvakrát vstoupit do stejné řeky, ale také jim dochází, jak se změnili, dozráli a také že konečně jsou schopni otevřené komunikace...

Ostrovní romanci prožije Lexi s Jackem, a protože oba mají za sebou dost špatných zkušeností z předchozích vztahů, nechtějí se pouštět do ničeho závazného. Přesto je intenzita prožívaných okamžiků zaskočí a jim nezbyvá než kapitulovat před zázrakem, který vstoupil do jejich životů.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Shannon McKenna

KRÁSNÁ PODEZŘELÁ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Corner Office Secrets

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Shannon McKenna
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8332-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8333-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8334-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Vann Acosta hleděl na monitor se zařatými zuby. „Přehraj to ještě jednou,“ řekl.

Zack Austin, šéf bezpečnostní služby v Maddox Hill Architecture, si povzdechl: „Viděli jsme to už desetkrát, Vanne. V tom videu toho už moc nevidíme. Jen Sophii Valente, jak si fotografuje monitor. Pojďme s tím pohnout.“

„Přehraj to,“ opakoval Vann.

„Jak chceš.“ Technický ředitel Tim Bryce položil ruku na myš. „Ale nic se tím nezmění. Nemá to vůbec smysl.“

Vann se na Bryce chladně podíval. Nehodlal se nechat popohánět. Jako vedoucí finančního sektoru Maddox Hill dlužil svým zaměstnancům ověření veškerých faktů. „To posoudím sám.“

„Kam jsi k čertu nainstaloval tu kameru?“ zeptal se Zack. „Vypadá to, jako by ji natáčela odněkud přímo za stolem.“

„Taky že ano.“ Bryce vypadal, že je spokojený sám se sebou. „Kamera je umístěná v rámu obrazu nad stolem. Koupil jsem ji na stránce se špionážním zbožím. V tom rámu mám fotky mých synů. Vypadá úplně nevinně, ale práci odvede skvělou.“

„Nepředbíhej,“ řekl Vann. „Byla to právě Sophie Valente, kdo osobně vyvíjel náš software na ochranu ztráty dat. Učí v našem IT oddělení, jak takovému úniku informací předcházet, že? Je to její specialita.“ Podíval se na Zacka. „Nenajali jsme ji snad právě kvůli tomu?“

„Ano,“ odpověděl Zack. „A ano... vypadá to divně.“

„Velice divně,“ přikývl Vann. „Kdyby chtěla ukrást data Maddox Hill, nehledala by je na Timově stolním počítači,

kde ji mohl kdokoli vidět. Na to je moc chytrá. Daleko pravděpodobnější je to, že něco testovala.“

Bryce povytáhl jedno obočí. „Na mém počítači a v pátek o půl jedné v noci? To tedy pochybuju. Schválně jsem před ní minulý týden mluvil o komplexu Takata a ukázal jsem jí všechny dokumenty. Věděla, že ještě nejsou chráněné vodoznakem. Drew a jeho tým to ještě doladují. Chtěl jsem vědět, jestli na tu návnadu skočí, což se stalo. V těch složkách byly jen kopie starých dokumentů, ale já jsem ji dostal. Možná po sobě dokáže smazat stopy v počítači, ale nesmaže se ze záznamu mojí kamery.“

Ten samolibý Bryceův tón Vanna popuzoval. Tohle není nějaká dětská hra, ve které jsou vítězové a poražení. Poražení jsou všichni. „Přehraj to znovu,“ opakoval.

„Dobře.“ Bryce klikl na tlačítko *play*.

Časová značka na videu ukazovala 00:33 před čtyřmi dny. Asi dvacet vteřin viděli jen tlumeně osvětlenou kancelář. Pak se objevila Sophie Valente, nová ředitelka informační bezpečnosti v Maddox Hill. Světlo monitoru zesílilo a osvětlilo její tvář. Kamera ji natáčela zpoza monitoru, trochu z boku. Měla na sobě bílou blůzu se stojátkem a s řadou malých knoflíčků na jedné straně krku. Vann si ukládal do paměti každý detail té blůzy. Hedvábný lem měla jen volně zastrčený do kalhot se širokým koženým páskem. Vlasy měla jako obvykle spletené do silného copu, který jí visel přes rameno. Zvedla telefon a začala si fotografovat něco na monitoru. Rukama hladce a zručně pohybovala mezi klávesnicí a telefonem, jako by něco takového dělala už mnohokrát. Její tvář však vypadala soustředěně a klidně; nebyl na ní nervózní výraz osoby, která po půlnoci dělá něco zakázaného. Nemhouřila oči, nedívala se přes rameno, nelekala se stínů. Naopak. Sophie Valente se zkrátka naprosto koncentrovala na to, co dělá.

„Kdo se do toho počítače přihlásil?“ zeptal se Vann.

„Já,“ odpověděl Bryce. „Ale já jsem tam nebyl. Byl jsem doma a díval jsem se se ženou a synem na televizi.“

Vann hleděl na monitor. „To nedává smysl,“ zopakoval.

„Fakta nelžou.“ Bryceho hlas měl protivný učitelský

nádech. „Neříká se mi to snadno, ale tahle Valente je zkrátka zodpovědná za únik našich dat. Věděla, že dokumenty nemají vodoznak. A vyhnula se stopám po odeslání tím, že si je fotí přímo na monitoru. Co je na tom k nepochopení? Jestli tomu nerozumíš, můžeme projet moje data –“

„Tohle jsem pochopil hned napoprvé.“ Vann se snažil ovládat hlas, ale Bryce ho neuvěřitelně dráždil. Nevypadal, že je mu to vše líto, jak tvrdil. Naopak, jeho hlas zněl skoro... radostně. Ale tento muž pracoval v této architektonické firmě už přes dvacet let, mnohem déle než Vann, a vypracoval se úplně zdola. Vann ho nikdy neměl moc rád, ale jeho názor tady měl svou váhu.

„A v čem máš teda pochybnosti?“ zeptal se Bryce vyčerpaně.

„Každý kousek důkazů může být náhodný,“ odpověděl Vann. „Všichni používáme víc počítačů a ona je tady v noci často. Je zodpovědná za informační bezpečnost. Než jsme ji najali, HR oddělení si ji důkladně prověřilo. Všemi testy prošla, dali jsme jí klíče k celému království. Zatraceně, vždyť jsme chtěli, aby pro nás ty klíče zakódovala! Než ji obviníš, měla by dostat možnost vysvětlit, co tu dělala.“

„Ano, ale –“

„Korporátní špionáž je závažný čin. V tomhle se nesmíme mýlit. Nezničím té ženě profesionální pověst, dokud si nebudeme jistí na sto procent.“

„Ale já jsem si jistý!“ trval na svém Bryce. „Úniky dat začaly měsíc poté, co byla Valente přijatá na místo vedoucí informační bezpečnosti. Mluví plynně mandarínštinou. Chodila do školy v Singapuru. Má kontakty v celé Asii a dva z těch ukradených projektů se objevily ve firmě v Shenzhenu. Navíc je na tuhle práci vysoce překvalifikovaná. Kdyby vzala místo v nějaké mezinárodní bance, mohla by se svým životopisem vydělávat dvakrát tolik. Říkám ti, že měla konkrétní důvod pro to, aby šla sem. A myslím, že jsme přišli na to, jaký ten důvod byl. Podíval ses aspoň do její složky?“

Vann mrkl na otevřenou osobní složku Sophie Valente a hned zase odvrátil zrak. Ano, díval se tam. Déle, než by

se odvážil přiznat. Dostala ho hlavně ta fotografie. Zachycovala její podstatu, což se fotografiím málokdy podaří, zejména takovým, které se pořizují právě jen do takových osobních složek na pracovišti.

Její tvář byla... fascinující. Měla vysoké lícní kosti, výrazné tmavé obočí, úzký a rovný nos. Ústa měla vážná, bez úsměvu, ale její rty měly smyslný tvar, který k nim přitahoval zrak. Husté kaštanové vlasy měla spletené do svého typického copu; pár pramenů se jí kroutilo kolem tváří. Velké a výrazné hluboce posazené temně modré oči se zlatými tečkami, které rámovaly dlouhé řasy, se dívaly přímo na pozorovatele, jako by s ním chtěla hrát hru na to, kdo dřív mrkne. Nebo to byl možná jen nějaký světelný trik, účinek jejího hrdého držení hlavy. Fotografie nezachycovala její postavu, která byla štíhlá a symetrická. Ta žena zkrátka nevypadala jako podvodnice. Naopak, působila dojmem odzbrojující upřímnosti.

Jeho instinkty ho ještě nikdy nezklamaly. Na druhé straně se mu ještě ale také nikdy nestalo, že by se pobláznil do své zaměstnankyně. Uvědomoval si, že jeho vzbouřené hormony mohou pracovat v tomto směru proti němu. Rozhodl se, že do té pasti nepadne. V žádném případě.

„Ty materiály, které jsi mi ukázal, nepředstavují důkaz,“ řekl Vann. „Ještě ne.“

Zack si založil ruce na hrudníku a pátravě se na něj zahleděl. Znal ho až moc dobře. Sloužili spolu v Iráku a skoro deset let už spolu pracovali v Maddox Hill. Jeho přítel určitě cítí, že jeho zájem o Sophii Valente je jiný než striktně profesionální. Nejraději by pod Zackovým pohledem přešlápl z jedné nohy na druhou.

„Potřebujeme víc informací,“ řekl Zack nakonec. „Promluví si s firmou, kterou obvykle používám. A tahle záležitost zatím zůstane čistě mezi námi.“

„Samozřejmě,“ přikývl Vann.

„Kromě zpráv z HR toho o ní mnoho nevíme,“ pokračoval Zack. „Jen to, že je chytrá a nic jí neujde, takže vyšetřovat ji, aniž by si toho všimla... to bude výzva. Rozhodně ale nezapadá do typického profilu korporátní špiónky.“

Není zahořklá, nerozvádí se, nemá dluhy, nebere drogy. Nevypadá to, že by si žila nad poměry, nemá žádný důvod k pomstě. Aspoň ne takový, o kterém bychom věděli.“

„A co třeba taková staromódní chamtivost?“ nadhodil Bryce. „Dokumenty, které si fotila, stojí za miliony dolarů. Měli bychom na to upozornit Drewa, Malcolma i Hendricka. Hned.“

„O to se postarám, až si budeme jistí,“ řekl Vann.

Bryce vydal netrpělivý zvuk. „To jsme si už teď. Nemluvíme o tom, abychom ji přede všemi nechali vyvléct v želízkách, Vanne. Mluvíme o tom, že bychom měli diskrétně varovat šéfy. Určitě nám poděkují, že jsme je nenechali v nevědomosti.“

„Malcolm a Hendrick jsou v San Francisku kvůli setkání se Zhang Wei Group,“ namítl Vann. „Já za nimi jedu zítra. A hned o víkendu bude v Paradise Pointu Drewova svatba. Počkejme s tím, Time. Aspoň do příštího týdne, až bude po té svatbě. Nech Drewa být. Zrovna teď toho má hodně.“

A to zdaleka nevystihovalo celou skutečnost. Drew, generální ředitel firmy, byl momentálně tak vášnivě zamilovaný do své budoucí ženy Jenny, že byl prakticky skoro nepoužitelný. Bude skutečná úleva, až vyrazí na svatební cestu a zmizí všem na nějakou dobu z očí. Snad se pak vrátí zpátky na zem.

Vann ale svého přítele z ničeho nevinil. Naopak, bylo skvělé, že našel tu pravou, protože snad nikdo, koho Vann znal, si nezasloužil svoje štěstí víc. Přátelili se spolu od doby, kdy se před lety seznámili u jejich jednotky ve Falúdži v Iráku. U stejné čety byli Drew, Zack i Vann. A Vann měl Drewa rád a nesmírně si ho vážil. Nadcházející svatba ale hodně věcí změnila. Drew se zasnoubením s Jennou dostal do další životní fáze, zatímco Vann pořád ještě patřil do staré etapy. A ta mu najednou připadala prázdná, nudná a osamělá.

Ale no tak! Lidi rostou, mění se. Stěžování je jen pro losery. On sám si neměl rozhodně nač stěžovat. Jeho práce finančního ředitele architektonické firmy, která měla

pobočky po celém světě a zaměstnávala přes tři tisíce lidí, se mu líbila, i když k tomuto cíli nikdy nesměřoval. Jen se zkrátka snažil dělat všechno co nejlépe.

„Jak ji chceš teda vyšetřovat? Nemohli bychom ji někam uklidit?“ zeptal se Bryce.

Vann listoval její složkou. „Říkal jsi, že mluví mandarínsky?“

„Plynně,“ odpověděl Bryce.

„To je skvělé,“ řekl Vann. „Zjistili jsme, že na schůzce se Zhang Weiem bude na poslední chvíli potřeba tlumočnick. Hsu Li má nějaké potíže doma a Collette, která nám většinou vypomůže, je už na mateřské. Jestli Sophie mluví mandarínsky, mohl bych ji požádat, aby za Hsu zaskočila. Takhle získáme tlumočnicki, a navíc se nebude vyšetřovatelům plést do cesty. A víš, jaký je Malcolm. Bude ji honit, dokud nepadne, takže si ničeho nevšimne.“

Zack zvedl obočí. „Měli bychom ji ale nechat, aby slyšela všechna ta soukromá vyjednávání mezi Malcolmem, Hendrickem a Zhang Weiem? Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„V San Francisku se nebude jednat o konkrétních detailech,“ mávl rukou Vann. „To není účelem té schůzky. Budeme mluvit o penězích, o načasování... nic z toho nebude pro potenciální korporátní špionku důležité. Jistěže to není ideální, ale myslím, že se to vyplatí. A taky budu mít příležitost trochu zjistit, jaká je.“

„No, jak se říká, drž si přátele u těla a nepřátele ještě blíž,“ zasmál se Bryce. „To by nemělo být v tomhle případě žádné mučení. O té ženě se dá říct cokoli, ale nikdo nemůže popřít, že je na ni hezký pohled, co?“

Vann zaskřípal zuby. „Ještě jsem nezačal předpokládat, že je nepřítel,“ řekl. „A neměl by to zatím předpokládat nikdo z nás.“

„No to samozřejmě,“ couval Bryce rychle. „To bychom samozřejmě neměli.“

Zack přikývl. „Fajn. Takže to je plán. Zaměstnej ji a nespouštěj ji z očí.“

Jako kdyby měl Vann nějakou jinou možnost. Znovu se

podíval na monitor. Byla na něm její tvář a její velké modré oči odrážely modravý odlesk počítače, na který se dívala. Spíš to ale vypadalo, že se dívá přímo na něj. Působilo to skoro... tajuplně.

Bryce vstal, vyšel z Vannovy kanceláře a něco si pro sebe mumlal, ale Zack ještě zůstal a podmračeně hleděl na svého přítele. „Chodíš kolem toho po špičkách,“ řekl. „Souhlasím s tím, že opatrnost je potřeba. Nechceme jí zničit kariéru. Ujisti se ale, že se držíš zpátky ze správných důvodů.“

„Co tím přesně chceš říct?“

„To mi řekni ty,“ odpověděl Zack. „Máš s ní něco?“

Vann ztuhl. „V žádném případě! Prakticky jsem s ní ani nemluvil!“

„Dobře,“ přikývl Zack. „Uklidni se. Musel jsem se zeptat.“

„Já jsem klidný,“ zavrčel Vann. Jeho přítel neřekl ani slovo, ale pod jeho rentgenovým pohledem se Vann za chvíli začal cítit jako na mučidlech. Vstal. „Půjdu za ní hned teď,“ řekl. „Musím jí říct, že ji budeme v San Francisku potřebovat.“

„Dobře,“ přikývl Zack. „A dávej na sebe pozor, prosím tě.“

„To dělám vždycky,“ odsekl Vann a vyšel ze dveří.

Zack je prostě důkladný a opatrný. Proto je taky tak dobrý šéf bezpečnosti. Vanna ale naštvalo, že jeho přítel tak neomaleně zpochybnil jeho profesionalitu. Obzvlášť, když ji zpochybňoval i on sám.

Když kráčel chodbami a sály Maddox Hill, soustředil se. Věděl, že při rozhovoru s tou ženou bude potřebovat všech pět pohromadě, a možná i víc, vzhledem k tomu, jak z ní byl vždycky vyvedený z míry.

Sophie Valente stála ve své velké kanceláři u okna, které vyhlíželo na střed Seattlu. Dveře byly otevřené a ona mluvila do telefonu. Mluvila tiše, příjemným tónem a... cože? Jo. Italsky.

Vann uměl dobře španělsky a italština byla právě tak podobná, aby bylo frustrující ji poslouchat a nerozumět.

Jeho otec pocházel z druhé vlny italských přistěhovalců, ale on od něj pochytil jen názvy jídel, částí těla a několik nadávek. Z úst Sophie Valente zněla ale italština úžasně.

Za chvíli vycítila jeho přítomnost, otočila se a hned svůj hovor ukončila. Vypadala sexy. Byla štíhlá, profesionální, cop měla dnes stočený do velkého drdolu hned nad šíjí a na sobě měla úzké černé kalhoty a rezavě zbarvenou hedvábnou halenku. Byla dost vysoká, ale kozačky na jehlových podpatcích jí ještě deset centimetrů přidaly, takže byla jen o kousek nižší než on. A on měřil přes sto devadesát. Neoblékala se vyzývavě, ale to ani nemusela, její tělo hovořilo samo za sebe. Pořád se musel hlídat, aby na ni nějak neslušně nezíral.

Odložila telefon a podívala se na něj. „Pane Acosto, můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se.

„To doufám,“ odpověděl. „Slyšel jsem, že mluvíte plyně mandarínsky. Je to pravda?“

„Mezi jiným,“ řekla.

„A teď jste mluvila italsky?“

„Ano, mluvila jsem s IT oddělením v naší milánské kanceláři.“ A pak jen čekala. Nesnažila se o nějaké přátelské tlachání, jen klidně stála a čekala, až ze sebe vysype, co od ní tedy chce. A o většině z toho by stejně nemohl v práci mluvit.

Vann se přiměl vrátit v myšlenkách k aktuálnímu problému. „Jedu vyjednávat do San Franciska kvůli projektu Nairobi Towers,“ vysvětloval jí. „Naše tlumočnice z mandarínštiny má rodinné problémy a na poslední chvíli někoho potřebujeme. Napadlo mě, že byste nám mohla pomoci vy.“

Sophie se napřímila a sraštila trochu obočí. „Mandarínsky mluvíím plyně, ale simultánní ani konsektivní tlumočení není můj obor. Zním však v Seattlu několik vynikajících profesionálů. Je to sice na poslední chvíli, ale můžu vás s nimi spojit. Nebo jim vaším jménem zatelefonovat.“

„Vážím si té nabídky, ale Malcolm i Hendrick upřednostňují použití našich tlumočnicků,“ řekl jí. „Tlumočení

nemusí být dokonalé, jen na užité úrovni, navíc se bude tlumočit jen z mandarínštiny do angličtiny, ne naopak. Zhang Wei bude mít vlastního tlumočníka. A bude s ním i jeho vnuk, který mluví dobře anglicky. Raději bychom měli vás než někoho zvenku.“

„Pokud to tak chcete, ráda pomůžu,“ přikývla. „Ale zpomalí se práce na vodoznacích i moje plány na implementaci nového třístupňového biometrického autentizačního procesu. Mám na celý týden domluvené schůzky s kódovacím týmem a ten projekt beze mě nemůže pokračovat. Bude se muset odsunout.“

„Určitě má smysl upřednostnit Malcolmovu a Hendrickovu schůzku se Zhang Wei Group,“ řekl Vann. „Já osobně se ujistím o tom, aby všem byla jasná změna rozvrhu.“

Přikývla. „Dobře. Poletíme s Malcolmem a Hendrickem zítra?“

„Oni už v San Francisku jsou, v hotelu Magnolia Plaza,“ odpověděl. „Připravte se na náročné dny. Všichni máme se Zhang Weiem a jeho lidmi schůzky až do pátku.“

Sophie se pousmála. „Na náročnou práci jsem zvyklá.“

„Samozřejmě.“ Vann byl v rozpacích a vykolejený jejím úsměvem i tím, jak se jí při něm pohnul spodní ret. „Moje asistentka Belinda vám dá dokument, který připravila pro Hsu Li, a zítra ráno pro vás pošle vůz. Zeptejte se jí na cestovní detaily. My dva se uvidíme v letadle.“

„Výborně,“ přikývla. „Takže na shledanou zítra.“

Otočil se a odešel, znechucený sám ze sebe, tím, jak je zpocený a nejistý. Už to, že sbírají o své kolegyni informace bez jejího vědomí, mu připadalo slizké, a ještě horší bylo, že má během toho erotické představy.

Bylo mu jasné, že mezi nimi není možný žádný typ vztahu, ani čistě sexuální. Nikdy se nezaplétal se spolupracovníci, a ještě k tomu podřízenými. To byla cesta do pekla. Vann si řídil svůj sexuální život se stejnou efektivitou a emočním odstupem, jaké projevoval v profesní oblasti. Nikdy své milenky nezval k sobě domů a jen velmi nerad chodil k nim. Dával přednost neutrálnímu prostředí hotelů, na takové půdě mohl snadno vymyslet důvod k odchodu.

A odcizené pokoje nezavdávaly možnost k rozvoji nějakých dramát. Když měl pocit, že si jeho milenka začíná budovat citovou vazbu, okamžitě jejich schůzky ukončil.

Měl rád čísla a sebekontrolu. Byl neustále ve střehu, a to z něj dělalo dobrého finančního ředitele. A díky tomu byl i dobrý voják. I pod palbou býval klidný. Sex byl zábava a to, že poskytoval svým společnícům rozkoš, byla záležitost cti. Ale emocionálně jeho kontakty nikam nesměřovaly. Tak mu to vyhovovalo a přál si, aby to tak i zůstalo.

Vůbec si tudíž nedokázal poradit se svými současnými pocity; vlastně se ani nepoznával. Zakoktával se, ztrácel řeč, byl rozptýlený sexuálními fantaziemi a nutkáním, které ho uvádělo do rozpaků. Věděl, že musí zůstat analytický a věcný. Bryceovo obvinění Sophie Vann nebral, k ní se mu tohle všechno zkrátka nehodilo. Bylo proto nutné, aby o ní zjistil co nejvíc, protože jen tak bude moci účinně hájit její nevinu. Vzhledem k tomu, že ho jen zvuk jejího hlasu v italštině dokázal změnit v roztřeseného pubertáka, věděl, že to pro něj bude velká výzva.

To není žádný skvělý začátek, pomyslel si rozmrzele.